

Четири песме – Оливера Синђелић

ЈЕЗЕРО СЕНКИ

Лабудови су слетели синоћ на језеро
међу јата белих локвања,
месец се спустио ниско на гране бора,
учинило ми се да сањам.

Играле су се по води белоушке,
извиривале су чапље из шевара,
прегледали су туђе празне вршке
водени пацови дуге њушке,
чинио ми се да сањам,
да је све опсена и превара.

Запловио је језером стари чамац
по води је остављао звездани траг,
кривудао је вешто ко лукав мамац
ко да њим крмани невидљив враг.
Сребрни једнорог небом је прошао
небески свод се звездама осуо,
а поноћни час кад је дошао
месец је сребрни прах просуо
по језеру из своје вреће,
пробудио је сво локвањ - цвеће.

Зашумео је шаш и сува трска,
дивље руже папрат и звончића ниске,
ветар је пробудио свице,

нечујно су поред лабудова слетеле
црне морке и беле лиске
шапућући како олуја се спрема.
Језеро је шумело своју песму,
успаванку за неког свог драгог,
неког кога одавно нема...

ПОЧИЊЕ КИША...

Почиње киша, сив сумрак пада,
шуми лишће старих кестена,
улична светиљка хладни мрак сече,
месеца скитнице на небу нема,
а ноћни лептири мрака се плаше...
И мада златни август влада
хладно је вече.
Гледам са трема,
нека црна непозната сена
склонила се под стреху капије наше...

Нигде никог. Пале се звезде,
рујевина је сакрила уморне свице,
чујем гугутке, под кровом се гнезде,
на травњаку ниче дворац кртице.

Слива се вода са старог крова
и хитро низ олук лимени клизи,
у грању јабукe кисне сова
у својој црној поноћној ризи.

Рој дуванчица миром мирише
међу стаблима пелен-зеленка
док дажд све јаче и јаче лије...
Не надам се да ћеш кући доћи,
ни вечерас, нити икада више,
са ове ваше друге стране
нико се никад вратио није,
па ипак ја се опет питам
чија ли је та тужна сенка,
у овој хладној кишној ноћи
што се у нашој капији крије...
И последњи минути вечери ове
са старе уре тихо избише
и само срце шапну мени
да то само ветар гране њише
и тако ствара чудесне сени,
да су те сенке само сени...

ВРБЕ НА РЕЦИ

На хладном јесењем зраку трепери младо храшће
и скупљају се вране под старе крошње густе,
слутим још пре мрака велика киша пашће
на шуме, лугове, њиве и зелене ливаде пусте.

На прагу смо стари пас и ја. Гугутке се под стрехом
гнезде,
чекамо да сутон падне, да појаве се прве звезде.
свитаца у јесен нема, мрачан је дивљи честар,
последње зраке сунца у неповрат разноси ветар.

Враћају се голуби кући, слећу на кровне греде,
сове са тавана одлећу кроз старе смреке бледе.
Осим нас нигде никог. Јесен утеху не шаље,
а време тече и тече, морамо живети даље.

Кроз стару смрекову шуму и крошње старе јове
јавља се непознат ћук, на вечерњу молитву зове,
месец сја врх белог бора, сјаји се ко светионик,
и златну светлост баца на старе цркве звоник.

Ко смарагд једна звезда на тамном небу сија,
далека гора звони потмулом олујном јеком,
на прагу већ дуго седимо мој црни пулин и ја,
гледамо зелене врбе уснуле над мирном реком.

СРЕБРНО ЈЕЗЕРО

Дивље јабукe крошњу месец је позлатио,
спустио је свој брод ниско, на језеро,
у своју мрежу стари паук је ухватио
жар-птице једно прекрасно перо.

Из дубине шуме та је птица долетела
нечујно, у наручје старе дивље јабукe,
лагано је међу густо грање слетела,
сакриле су је црне чворновате руке.

Мир. Поноћ. Сенке су одавно отишле друмом,
сво шумско живље је мирним сном поспало,

звездано јато је дуго светлукло над шумом,
језеро је постало сребрно огледало.

На гранама витких врба скупиле су се беле сове,
а ћукови поспали су међу лишћем старог клена,
рој лептира лебдео је над јатом сребрних мрена,
привукла их површини месечина ноћи ове.
Шушти рогоз, треска пева. Шуми вода.
по њој лако и полако месечева сенка хода.

Млади лисац мирно спава у тој густој шаши,
још у први сумрак он се у шевару скраси,
гледа га жар-птица и много се плаши
па не сме на воду жеђ да угаси.

Вилин коњиц је љуску ораха у трави нашао,
језерске воде у њу захватио и птицу напојио,
месец је на трен за црни клен зашао
и вилином коњицу крила златом обојио.

О ПЕСНИКИЊИ

Оливера Синђелић је рођена 1973. године у Сремској Митровици. По струци је васпитач, тренутно незапослена. Највредније песничко признање јој је награда „Силвија Павић“ добијена у Горњем Милановцу 2018. године.

Живи у Бањој Луци.